

בשבילכם מתעכבים, ואם אתם רוצים בזה מפני מה אתם מעכבים, שובו, היו חוזרים בתשובה

אז הקב"ה משיבם, הרי שמירה שלי נמצאת, שהרי אני נכון לנגדה ולהמצא עמה, זה שכתוב אמר שומר, זה השומר את הבית, אתא בקר וגם לילה, שהרי בתחלה נסתלק למעלה מעלה, והעלה לבק"ר שהוא שהיה מתיחד עמה תמיד, עתה אתא בק"ר, הרי נכון הוא להתחבר עם הלילה, וגם לילה, הרי גם היא נכונה^[כא], אבל בשבילכם מתעכבים, ואם אתם רוצים בזה מפני מה אתם מעכבים, שובו, היו חוזרים בתשובה, בכך אתיו, תבאו אצלי ונהיה כלנו במדור אחד וכלנו נשוב למקומנו, זה שכתוב ושב ה' אלהיך את שבותך, והשיב לא נאמר אלא ושב, שְׁנִי ושב ושב, כתוב כאן, אלא אחד לכנסת ישראל ואחד להקב"ה, זה שכתוב ושב ה' אלהיך את שבותך ורחמך, ושב וקבצך מכל העמים.

(זוהר פרשת ויקרא (1).

אמר המלך זמן גלות הזה אין הוא כשאר זמני הגלות שהיא תבא לפני, אלא אני אלך עם כל בני היכלי ואבקש אותה

אם יהיה נדחך בקצה השמים משם יקבצך ה' אלהיך וגו', רבי אחא היה מהלך בדרך והיה עמו רבי יהודה, כשהיו מהלכים אמר רבי יהודה מה שלמדנו בתולת ישראל, היינו בתולה שמתברכת מן שבע, שנקראת ב"ת שב"ע^[כב], וזה נתבאר בכמה מקומות, ובתולה למטה יורשת ז' ברכות בעבודה, והרי כתוב (עמוס ה) נפלה לא תוסיף קום בתולת ישראל, ומה שאמרו החברים בענין זה נכון הוא^[כג], אם אם היתה הפרשה נאמרת בדרך נחמה היה אפשר לומר כך, וכאן הלא בדרך קינה נאמרה, והרי המקרא שלפניו מוכיח כן^[כד], אמר ליה ודאי כך הוא, ודבר זה היה קשה לי יותר מהכל, כאשר באו אצל רבי שמעון שאלו אותו מה שכתוב נפלה לא תוסיף קום בתולת ישראל, מי שיש לו כעס על אשתו ויצאה ממנו, האם לא תשוב אצלו לעולם, אם כן אוי לבנים שהגלו עמה, אמר רבי שמעון בוא וראה בכל הגליות שהגלו ישראל, לכלן ניתן זמן וקץ, ובכלן היו ישראל חוזרים להקב"ה, ובתול"ת ישראל שבה למקומה בזמן ההוא שנגזר עליה, ועכשיו בגלות זו האחרונה לא כן, שהרי היא לא תשוב כך כמו בזמנים האחרים, ומקרא זו מוכיח שכתוב נפלה לא תוסיף קום

זיו הזוהר

כא. בק"ר ולי"ה רמז על יסוד ומלכות. כב. ב"ת שדרשו לא תוסיף לנפול. כד. שם כתוב שמעו את הדבר הזה אשר אנכי נושא עליכם. שב"ע מרמז על מדת המלכות ושכינה הקדושה.

בתולת ישראל, נפלה ולא אוסיף להקימה לא כתוב, משל למלך שכעס על המטרונה וגרשה מהיכלו לזמן ידוע, כאשר היה מגיע זמן ההוא מיד היתה המטרונה חוזרת ונכנסת לפני המלך, וכן פעם אחד וב' וג' פעמים, לזמן האחרון נתרחה מהיכל המלך וגרשה המלך מהיכלו לזמן רחוק, אמר המלך זמן גלות הזה אין הוא כשאר זמני הגלות שהיא תבא לפני, אלא אני אלך עם כל בני היכלי ואבקש אותה, כאשר בא אליה ראה אותה שהיא שוכבת לעפר, מי שראה עוד כבודה של המטרונה כמו בזמן ההוא, ובקשות המלך לעומתה, עד שאחזה המלך בידיו והקימה והביא אותה להיכלו, ונשבע לה שלא יפרד עוד ממנה לעולם ולא יתרחק ממנה, כך הקב"ה בכל הזמנים שכנסת ישראל היתה בגלות, כשהגיע זמן הגאולה היא שבה ובאה לפני המלך, ועתה בגלות הזאת לא כן, אלא הקב"ה יאחז בידה ויוקימנה ויתפייס עמה וישיבה להיכלו, ובוא וראה שכך הוא שהרי כתוב נפלה לא תוסיף קום, ועל זה כתוב (עמוס ט') ביום ההוא אקים את סכת דוד הנופלת, היא לא תוסיף קום מעצמה בזמנים אחרים, אבל אני אקים אותה, אני אקים את סכת דוד, איזו סכת דוד, זו בתולת ישראל, הנופלת, כמו שכתוב נפלה, וזה הוא כבודה של בתולת ישראל ושבח שלה, אמר רבי יהודה ודאי דרוש הזה מתישב על לבי, וזהו אמיתת הדבר [כ"ה], וזה מתאים עם מה ששמעתי ענין אחד ושכחתי, ועכשיו הרוחתי הדבר, שלמדנו אמר רבי יוסי עתיד הקב"ה להכריז על כנסת ישראל ויאמר (ישעי' נ"ב) התנערי מעפר קומי שבי ירושלים, כמי שאוחז בידו של חברו ואומר התעורר עמוד, כך הקב"ה יאחז בה ויאמר התנערי קומי, אמר רבי אחא זה שכתוב (זכרי' ט') הנה מלכך יבא לך וגו', יבא לך ודאי ולא אתה אליו, יבא לך לפייס אותך, יבא לך להקים אותך, יבא לך להשלים אותך בכל, יבא לך להכניסך להיכלו ולהזדווג עםך זיווג עולם, כמו שכתוב (הושע ב') וארשתיד לי לעולם וגו'.

זוהר פרשת וישלח (קע).

אז יפתח להם פתח של אור דק וקטן, ואחר כך פתח אחר שהוא גודל ממנו, עד שהקב"ה יפתח להם שערים העליונים הפתוחים לארבע רוחות העולם

רבי יהודה פתח ואמר (שיר ו') מי זאת הנשקפה כמו שחר יפה כלבנה ברה כחמה איומה כנדגלות, מקרא זה נתבאר ונדרש, אבל מי זאת הנשקפה, אלו הם ישראל בזמן שהקב"ה יקים אותם ויוציאם מן הגלות, אז יפתח להם פתח של אור דק וקטן, ואחר כך פתח אחר שהוא גודל ממנו, עד שהקב"ה יפתח להם שערים העליונים הפתוחים לארבע רוחות העולם, וכן כל מה שהקב"ה עושה לישראל ולהצדיקים שבהם, כאופן כזה נעשים כלם, ולא בפעם אחת [כ"ו], משל לאדם שיושב בחשך ומדורו היה בחשך תמיד, באשר ירצו

וזהו הזוהר

ישמר עיר שוא שקד שומר. כו. כעין זה איתא בירושלמי ריש ברכות, ובמדרש שוחר טוב (תהלים כ"ב) גבי אילת השחר המעשה של רחב"א ורשב"ה שהיו מהלכים בדרך וראו אילת השחר שבקע אורה, אמר רבי חייא כך היא גאולתן של ישראל קמעא קמעא, בתחלה ומרדכי יושב בשער המלך,

קינה בית ישראל. כה. כל זה להיפוך מדעת אותו כת הציונים החפשים בדעות שהתאחדו לעשות בפליסטינא מדינת יהודים על היסוד "אם אין אני לי מי לי" ויכריזו בניחותא את הפסוק "הלא אתה אלקים זנחתנו ואל תצא אלקים בצבאותינו". וזה רק מעשה שוטים הבל הבלים. כי אם ה' לא

להאיר לו נצרך לפתוח לו אור קטון כמו נקב המחט, ואחר כך גדול מזה מעט, וכן בכל פעם עד שיאורו לו כל האור כראוי, כך הם ישראל, כמו שכתוב (שמות כ"ג) מעט מעט אגרשנו מפניך עד אשר תפרה וגו', וכן למי שבאה רפואה, אין היא בשעה אחת אלא מעט מעט עד שמתחזק, אבל לעשו לא כן, אלא בזמן אחד נואר לו, ונעשה ממנו מעט מעט, עד שיתגברו ישראל ויעשו ממנו כלה מהכל, מעולם הזה ומעולם הבא, ובשביל שנואר בשעה אחת תבא להם השמדה מהכל, אבל ישראל הארה שלהם מעט מעט, עד שיתגברו ויאיר להם הקב"ה לעולם, וכלם ישאלו להם ויאמרו מי זאת הנשקפה כמו שחר, זו היא חשכות השחר, וזה הוא אור הדק, ואחר כך יפה כלבנה, לפי שהלבנה הארה שלה מאירה יותר מן השחר, ואחר כך ברה כחמה, לפי שאורו חזק ומאיר יותר מן הלבנה, ואחר כך איומה כנדגלות, יתגברו באור גדול כראוי, בוא וראה בעוד שהיום חשך והאור מכוסה כשמגיע הבקר, מתחיל להאיר מעט מעט עד שנתגדל האור כראוי, וכן כאשר הקב"ה יעורר להאיר לה לכנסת ישראל, יאיר לה בתחלה כמו שחר שעוד הוא חשך, ואחר כך יפה כלבנה, ואחר כך ברה כחמה, ואחר כך איומה כנדגלות.

זוהר פרשת אחרי (טו):

וטרם שברא הקב"ה את העולם ברא תשובה

כי תשוב אל ה' אלהיך בכל לבבך ובכל נפשך, רבי יהודה פתח שיר המעלות ממעמקים קראתיך ה', למדנו בשעה שברא הקב"ה את העולם ובקש לברוא את האדם נמלך בתורה, אמרה לפניו רצונך לברוא את האדם הרי עתיד הוא לחטוא לפניך, עתיד הוא להכעיס לפניך, אם תשלם לו כמעשהו הרי העולם לא יוכל להתקיים לפניך, כל שכן זה האדם, אמר לה וכי לחנם אני נקרא אל רחום וחנון ארך אפים, **וטרם שברא הקב"ה את העולם ברא תשובה**, אמר לה לתשובה, רוצה אני לברוא אדם בעולם, על מנת שכאשר יחזרו בתשובה מעונותם תהיו נכונה למחול עונתם ולכפר עליהם, ובכל שעה ושעה תשובה מוכנת אל אנשים, וכאשר האנשים חוזרים בתשובה מעונתם תשובה ההיא באה אצל הקב"ה והכל יכופר, **הדינים נעשים רפים וכלם נמתקים**, והאיש ינקה מחטאתו, ומתי ינקה האיש מחטאתו, בשעה שנכנס בתשובה ההיא כראוי.

ואותו עומק שבעומק נקרא תשובה, ומי שרוצה לשוב ולהטהר מעונותיו, בעומק ההוא נצרך לו לקרות להקב"ה

ר' יצחק אמר כשחוזר בתשובה לפני מלך העליון ומתפלל התפלה מעומק הלב, זה שכתוב ממעמקים קראתיך ה', רבי אבא אמר ממעמקים קראתיך ה', זה מקום הנסתר למעלה

זיו הזוהר ומרדכי ידע את כל אשר נעשה וכו', עד ומרדכי יצא מלפני המלך בלבוש מלכות, וכן הוא במדרש שוחר טוב (פרק י"ח) כתוב אחד אומר מגדיל וכתוב אחד אומר מגדול אמר ר"ח כך היא גאולתן של ישראל קמעא קמעא, ועוד בזה במדרש תנחומא על הפסוק יששים מדבר וציה וגו' יעו"ש, ואפשר נתקיים זה בימינו שבאמצע כל הצרות שסובלים ישראל בארצות אירופא להשמיד להרג ולאבד, כבשה ממלכת אנגליה את ארץ ישראל, ונתנה רשות בפקודה מפורסמת לעשות שם ישוב של יהודים, וגם הושיבה בירושלים נסיך יהודי, שמואל שמו, אולי יחוס ואולי ירחם שארית הפלטה שארית ישראל בב"א. [ואנו מחכים עדי יבא גואל, ובא ינון לישראל

שנקרא עומק הברא[כז] ומשם יוצאים נחלקים ומעינות לכל צד, ואותו עומק שבעומק נקרא תשובה, ומי שרוצה לשוב ולהטהר מעונותיו, בעומק הוא נצרך לו לקרות להקב"ה, זה שכתוב ממעמקים קראתיך ה', למדנו שכאשר חטא האיש לפני רבונו, והקריב קרבנו על המזבח, והכהן היה מכפר עליו ומתפלל תפלתו עליו, נתעורר רחמים והדינים נמתקו, והתשובה השפיעה ברכות במעינות הנמשכים ויוצאים, ונתברכו כל המנורות כאחד, והאדם נטהר מעונו.

זוהר פרשת בלק (קצה).

אמר רבי אלעזר בוא וראה דוד המלך השוה עצמו בארבעה דרכים, השוה עצמו עם העניים, שכתוב (תהלים פ"ו) הטה ה' אזנך ענני כי עני ואביון אני, השוה עצמו עם עבדים, שכתוב (תהלים קכ"ג) הנה כעיני עבדים אל יד אדוניהם, וכתוב (שם פ"ו) הושע עבדך אתה אלהי וגו', השוה עצמו עם אותן שמוסרים נפשם על קדושת השם, שכתוב (שם) שמח נפש עבדך כי אליך ה' נפשי אשא, השוה עצמו עם חסידים, שכתוב (שם) שמרה נפשי כי חסיד אני, וזה לפי שנצרך לו לאדם שלא ישים עצמו לרשע, ואפשר תאמר שאם כן אל יפרט חטאיו לעולם, לא כן, אלא כאשר יפרט חטאיו אז הוא חסיד שבא לקבל עליו תשובה, שמוציא עצמו מצד הרע שהיה משוקע בטומאתה עד עכשיו, ועתה הוא מתדבק בימין עליון שהיא פשוטה לקבל אותו.

אינו צריך לפרט כי אם אותן שהן בזכרונו, ואם ישים מחשבתו בהן לפרוט אותן נמשכות אחריהן כל שאר העבירות

ואל תאמר שאין הקב"ה מקבלו עד שיפרט כל חטאיו מן היום שבא לעולם, אם כן איה הן אותן העבירות שאינו יכול לזכור, אלא שאינו צריך לפרט כי אם אותן שהן בזכרונו, ואם ישים מחשבתו בהן לפרוט אותן נמשכות אחריהן כל שאר העבירות, שהרי למדנו אין בודקין חורי בית הגבוהים ביותר, ואל אותן שהם למטה ביותר בביעור חמץ, אלא כיון שבודק לפי ראות עיניו מה שיכול לחפש, הכל נמשך אחר זה ונתבטל עמו, וכן גם למדנו בנגעים, ב' ראשי אברים הם שאינן מטמאים משום מחיה, ואין הכהן מחויב להטריח עצמו אחריהם, וזה שכתוב (ויקרא י"ג) לכל מראה עיני הכהן, המקום שיכול הכהן לראות הנגע בראיה אחת, ואינו צריך להשפיל עצמו או להרים עיניו כאן וכאן, כמו כן אין צריך האדם לפרט חטאיו מן היום שבא לעולם, שהם כעין חורי הבית הנשפלים ביותר, וגם לא אותן הנסותרות שאינו יכול לזכור, שהם כעין חורי הבית היותר גבוהים, אלא כמו שכתוב לכל מראה עיני הכהן, וכלן נמשכות אחריהן, ועל כן השוה דוד עצמו בתוך חסידים.

זיו הזוהר

ברחמים מרובים בגאולה השלימה בב"א]. מבין, וכתוב ולבבו יבין ושב ורפא לו, ולעיל כז. היינו עולם הבינה שנקרא אמא עלאה, והוא מקור התשובה, כדאיתא בינה לבא ובה הלב נקראת תשובה.